

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני ח' שבט תשפ"ב | דף היומי בבלי: מגילה כט | דף הכולל: חגיגה ג.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן תרפ"ה עד סעיף ו'.
מוסר: דבר בעיתו - פרק י' מ"וצריך האדם" עד תחילת פרק י"א.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער עבודת האלוקים פתיחה 'וכאשר נעמוד' עד סוף פרק ב'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

סודו המופלא של השכן האלמוני | מדוע אטמו יהודי צפת את הגגות בעיצומו של יום שרבי? | כולם התרגשו מהמילים שאמר האסטרונוט הראשון על הירח, חוץ ילד אחד בן שש... | 2313

על דא ועל הא

דאגה בעולם התורה: מרן ראש הישיבה נמצא חיובי לנגיף הקורונה

Yaakov Naumi/Flash90

מרן ראש הישיבה הגאון רבי גרשון אדלשטיין שליט"א ערך אתמול בדיקת קורונה לפיה הוא אכן חיובי לנגיף זאת לאחר שהוא לא חש בטוב במהלך הימים האחרונים. הדבר מגיע למרות זהירותו הרבה במהלך כל תקופה הקורונה

נגד נגיף הקורונה והוא מוביל כל העת את החובה והזהירות מפני הידבקות בנגיף. לאורך כל התקופה ישב ראש הישיבה מאחורי מחיצת זכוכית מיוחדת ורק כך התפלל וקיבל קהל. מקורביו ותלמידיו מבקשים מהציבור די בכל אתר ואתר לקרוע שערי שמים לרפואתו השלימה והמהירה של מרן ראש הישיבה הגאון רבי ירחמיאל גרשון בן מרים בתוך שאר חולי ישראל.

מרן ראש הישיבה הגאון רבי גרשון אדלשטיין שליט"א אשר נזהר ונשמר כל העת מפני נגיף הקורונה, נמצא חיובי לנגיף, זאת לאחר בדיקה שהוא ערך בעקבות חולשה מתמשכת. מרן ראש הישיבה הגאון רבי גרשון אדלשטיין שליט"א לא חש בטוב מספר ימים, ובעקבות עלייה בחום גופו הוא ערך בדיקת קורונה, לפיה הוא אכן חיובי לנגיף. ראש הישיבה בן התשעים ושמונה בלע"ה חוסן בארבעה מנות

077-2222-666 או ***4992**

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

שנים ארוכות ניסה ר' יוסף לגלות את המסתתרת מאחרי דמותו המסתורית של שכנו ולא עלה בידו. פעם אף ההין לשאלו מעט על קורות חייו, אך תמיד נתקל בחומה אטומה. עד אותו יום גורלי...

פירותיה של מסירות נפש

נפשי בתורה, ולשם כך עשיתי הסכם עם סוחר נרות בעירי, שאני אסובב עם סחורתי על פתחי הבתים. במחצית מרווחי הוא ישכור לי מלמד ובמחצית הנותרת ידאג לצרכי הגשמיים. כך היה.

"יום אחד" סיפר השכן, ודמעה קטנה ושקופה החלה להתגלגל במורד לחיו החיוורת, "סובבתי כדרכי על הפתחים עד שנקלעתי לבית ששהו בו אנשים שסרו מן הדרך. לאחר שהתלוצצו על חזותי הדתית ניסו להכשילני בדבר עבירה, ומשראיתי שאין בפני ברירה, השלכתי את סחורתי וזינקתי הישר אל הרחוב מחלון ביתם שהיה בקומה השלישית! לאחר חודשים ארוכים יצאתי מבית החולים גיבן לכל ימי חי".

הוא עצם את עיניו, כמעביר שנים אחדות בגלגלי הזכרון, והמשיך: "לימים נישאתי, נולד לי בן, התאלמנתי, ואת השאר אתה כבר יודע", סיים, ואנחה רבתי נמלטה מקרבו. דומה היה כי מעולם לא שמע ממנו איש את קורות חייו ובמאמצים מרובים עלה לו הדבר כעת.

ר' יוסף נפרד משכנו ביראת קודש. במשך כל היום הוא התרוצץ לחפש אחר ה"בתים מאכער" הטוב ביותר, שיעשה תפילין לבנו של היהודי הקדוש. באותו לילה לא הצליח ר' יוסף לעצום את עיניו. נרעש ונרגש התהפך על משכבו מצד לצד כשהוא משחזר בראשו שוב ושוב את הרגע הנשגב בו מחליט ילד יהודי זך וטהור לקפוץ מן הקומה השלישית כדי לשמור על קדושתו.

הבוקר אור, והטלפון צלצל שנית: "הוא מבקש שנית לראותך" הודיעו מבית החולים. הוא רכן אל עבר מיטת החולה, והופתע לשמוע בקשה נוספת: "במטותא מינייכו, הבא אלי מפה של בית הקברות, ברצוני לבחור לעצמי מקום קבורה".

ר' יוסף הלך לאן שהלך ושב עם מפת בית הקברות. השכן הביט בחלקות שנפרשו בפניו ואמר: "ראה, איני רוצה להטמן באף חלקה, גם לא בזו של חשובי העיר! עליך לדעת, כי מאותו יום בו קפצתי מהחלון והפקרתי את גופי למען כבודו יתברך, לא נכשלתי אפילו פעם אחת בראיה אסורה. לפיכך איני רוצה להטמן אלא בחלקה שבה קוברים תשמישי קדושה שבלו, או בחלקה שבה נקברים תינוקות רכים בשנים שלא טעמו טעם חטא!!!"

למחרת צלצל הטלפון בשלישית, בפעם האחרונה. קבוצה קטנה ליוותה את השכן למנוחתו האחרונה, סמוך לקבריהם של תינוקות של בית רבן.

דיירי הבניין לא ידעו מאומה על שכנם הגלמוד שגר בקומה השנייה. זה כמה עשרות שנים שהוא מתגורר בשכונה. תדיר אורוהו עוסק בתורה, וחזותו הרצינית העידה על אישיותו. מעולם לא ראה איש את פנים דירתו. כאשר נתקל בשכנו לבניין הנהן דומיה בראשו כשעיניו נעוצות בקרקע והמשיך בהליכתו. השכנים כיבדוהו והעריצוהו. מעבר לערפל המסתורין, ניתן היה להבחין כי מסכת חייו רצופה היתה בתלאות ויסורים. הם לא שמעו ממנו על כך מאומה, אך הגיבנת הנוראה שעל גבו, גילתה יותר משהסתירה. שכן אחד, ר' יוסף, התאמץ להתקרב אליו, עד כמה שאפשר היה ולסייע לו. שנים ארוכות ניסה ר' יוסף לגלות את המסתתרת מאחרי דמותו המסתורית של שכנו ולא עלה בידו. פעם אף ההין לשאלו על אודות הגיבנת שהוא נושא על גבו, אך תמיד נתקל בחומה אטומה.

כפי שחי בדממה, כך גם נעלם. לפני שקרס ארצה הספיק להפציר במוקדן, שהאמבולנס לא יפעיל את צופריו מחרישי האוזניים. בקשתו מולאה, ולשביעות רצונו המלאה הוא הובהל לבית החולים בחסות החשיכה. עם בוקר הודיעו לר' יוסף מבית החולים כי שכנו מאושפז בו וכי הוא ביקש שיבקרו.

פניו של השכן האלמוני נראו זכים יותר מתמיד. שמץ של דאגה לא נראה על פניו כאשר הסביר לר' יוסף כי עומד הוא ללכת בדרך-כל-הארץ ולפני כן רצונו לשטוח בפניו בקשה קטנה. ר' יוסף כרה אזניו כאפרכסת, והשכן סיפר:

"בן יחיד לי, בארץ נכר. למרבה היגון הוא סר מן הדרך הישרה, וכל נסיונותי להשיבו למוטב לא צלחו. כעת, כאשר אני עומד לשוב לעולם האמת, אפעל משם כדי להחזירו לכור מחצבתו. ממך אני מבקש, אנא, קנה לי עבורו זוג תפילין מהודרות, אותן תשמור ברשותך עד שהוא ידרשן ממך". בסיימו את דבריו הושיט השכן לר' יוסף מעטפה ובה כסף עבור הרכישה.

החשיפה המפתיעה קירבה בין הנוטה למות ובין שכנו אוהבו, ולבקשתו ניאות הגלמוד לספר את תקציר תולדות חייו-יסוריו. הוא לחלח את שפתיו בכוס מים, ור' יוסף שמע דברים אותם לא יכול לשכוח עד יום מותו:

"בן שש הייתי כאשר הלכה אימי לעולמה" שח ביבושת. "אבי לא יכול היה לגדלני. שכנים טובים ניסו למלא את מקומו, אך לא בהצלחה מרובה. כך נדדתי מבית לבית בלי דאגתה של אם רחמניה ובהעדר פיקוחו של אב אוהב. למרות זאת חשקה

האורח מילא את בקשתו ושב לביתו, בארץ ישראל. כאן, הוא פגש את ר' יוסף, סיפר לו את דבר המעשה, ור' יוסף יצר קשר עם הבן, מסר לו את התפילין שאביו רכש עבורו, והבן הלך ונעשה בעל תשובה גמור, עד שהפך לרא שמים מרבים.

מאז ומעולם ידע עמנו, כי העושה מעשה במסירות נפש, אף שלעיתים אין הוא רואה מיד את תוצאותיו ואת השפעותיו, חזקה על מסירות נפש שלא תחזור ריקם! מעשה זה שמע כ"ק האדמו"ר מנדבורנה זצוק"ל מפיו של ר' יוסף עצמו, והוא פרסמו בשיחת התעוררות שהשמיע לפני חסידיו.

(מאורות הדף היומי)

ארצות הברית. התנועה זורמת כסידרה. אלפי מכוניות נוסעות בסדר מופתי. לפתע אחת מהן סוטה ממסלולה ומתהפכת. הנהג הועף מן הרכב והובהל לבית החולים במצב קשה. לאחר ימים מספר, נכנס יהודי מבוגר לחדרו של הפצוע: "באתי לבקר חולה אחר. ראיתי ששוכב כאן יהודי נוסף, והריני לבקרך". לאחר שיחה קצרה התברר שהמבקר הכיר היטב את אביו של הפצוע. על מיטתו בבית החולים התייפח בנו של השכן הגלמוד. זה עתה שמע לראשונה כי אביו איננו. "אינני יודע מה קרה לי!", סח הפצוע לאורח. "זה עשרות שנים אין לי כל קשר ליהדות, אך בימים האחרונים, מאז הפציעה, החלה לבעור בקרבי תשוקה עזה לחזור אל המקורות ולהתקרב בחזרה ליהדות. אודה לך מאד, לו תשיג לי זוג תפילין, כדי שאוכל להתחיל לקיים מצווה זו לפחות".

פרשת השבוע

נתאר לעצמנו איך היינו מרגישים אם הסלולרי שלנו יצלצל ועל הקו נמצא מזכיר מועצה"ת: "כל גדולי התורה והחסידות מתכנסים עכשו ודנים בנושא חשוב העומד על הפרק, והוחלט לשמוע מה דעתכם בנושא המדובר..."

לא נפסיק לשיר | הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א

והדברים, לכאורה, לא מובנים. יהושע שואל את המלאך שאלה פשוטה. על מה הקב"ה רוצה להענישנו, האם על ביטול התורה שלנו או על אי הקרבת הקרבן. והמלאך, במקום לענות לו בשפה צחה ותמציתית, "על ביטול התורה", משיב הוא ליהושע דרך רמז מסתורי ורחוק של "ועתה", ועל יהושע לחשב ולחשבן שישנו פסוק האומר ש"ועתה כיתבו לכם את השירה הזאת ללמדה את בני ישראל". מדוע הסרבול הזה כה הכרחי??

הרב מפוניבז', הגרי"ש כהנמן זצוק"ל, השיב על כך בהסבר הבא: "יהושע מגיע ושואל, תמה ולא מבין, מדוע תובעים את עם ישראל על אי לימודים. הלא מלחמה נערכה היום, כולם עייפים שבורים ורצוצים, רק רוצים לחטוף תנומה, לקרוא דרור לעצמותיהם היבשות. מה רוצים מהם, מהיהודים העייפים, שקיימו את רצון ה' ונלחמו על יריחו?!"

"ועל זה השיב לו המלאך במילה אחת: "תורה זה "עתה", "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת". לימוד תורה אינו רק חיוב הלכתי, לימוד התורה אינו רק צו אלוקי, שחייבים לעשותו בגלל ההכרח, בגלל החיוב שלא יעבור עלינו יום בלא תורה. תורה היא שירה! --"את השירה הזאת!!--" שיר שרים לא מתוך כורח. שיר שרים גם לפני הקרב וגם לאחריו. שירה שרים כי אוהבים לשיר, כי ישנה הנאה ו"גישמאק" בשירה. את שירת בת המים התורה הקדושה הייתם צריכים לשיר מעצמכם, מתוככי הלבבות, מתוך

עם ישראל נלחם בשצף קצף באנשי יריחו. יהושע, המצביא הגדול, עומד בראש צבאו, ועם סיומו של היום המתיש פורשים כולם לאהליהם המאולתרים, כדי לחטוף מעט תנומה לקראת יום המחר, עוד יום בכיבושה של הארץ המובטחת, ארץ אשר עיני ה' אלוקינו בה.

חשכת ליל. רק הכוכבים מהלכים להם בנחת במסילתם, מאירים את פני הרקיע. לפתע רואה יהושע בן נון דמות נפילים עומדת למולו וחרבו שלופה בידו. יהושע ניגש אל האיש והחרב והוא שואל: "הלנו אתה אם לצרינו?", והאיש המסתורי, שלא היה כלל בן אדם, משיב לו: "לא כי אני שר צבא ה', עתה באתי!".

הגמרא מסבירה שמלאך האלוקים אמר ליהושע: "אמש ביטלתם קרבן תמיד של בין הערביים ועכשיו ביטלתם תלמוד תורה!". שאל אותו יהושע: "על איזה מהן באת? האם התביעה על עם ישראל היא על כך שלא הקרבנו את קרבן התמיד, או שמא על כך שביטלנו תורה ולא למדנו לאחר סיום המלחמה?!"

השיב לו המלאך: "עתה באתי", באתי לתבוע את עלבונה של התורה הקדושה. מיד "וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק", אמר רבי יוחנן: מלמד שלן בעומקה של הלכה". התוספות מסבירים שהמילה "עתה", אותה אמר המלאך, מדברת על תלמוד תורה, מפני שעל התורה נאמר בפרשת ניצבים "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת".

וזמירות. יום שנותן לנו כח לכל השבוע. ואנחנו עוד אמורים להסביר לאחרים, שלא חוו עדיין, שאנחנו לא מסכנים. אנחנו לא מוכנים להחליף את השבת בשום דבר אחר בעולם...

אך גם אנחנו יכולים לשמוח יותר. נתאר לעצמנו איך היינו מרגישים אם הסלולרי שלנו יצלל ועל הקו נמצא מזכיר מועצת גדולי התורה. "כל גדולי התורה והחסידות מתכנסים עכשו. רבותינו דנים בכובד ראש בנושא העומד על הפרק והוחלט לשמוע מה דעתכם בנושא המדובר". מה היתה התחושה שלנו?

ומה יקרה אם לאחר שהבעתם את דעתכם בפני גדולי ישראל, וכולם הנהנו בראשם בהסכמה, היה מצלצל שוב הסלולרי ועל הקו היה ראש הממשלה, שרוצה גם הוא - להבדיל אלף אלפי הבדלות - להתייעץ איתכם בדחיפות האם לשלוח קבוצת חיילי קומנדו למשימה סודית מסוכנת באיראן. מספר דקות לאחר שראש הממשלה שמע וקיבל את דעתכם ללא עוררין, מתקשר אליכם ביל גייטס, גדול עשירי תבל, וגם הוא מעוניין לשמוע את חוות דעתכם על עיסקת ענק הנרקמת במשרדו. כל משפט שלך יכול לקבוע גורלות, עבור גייטס עצמו ועבור רבבות עובדיו. כיצד תרגישו?

אם ניגש לעשות את רצון קונינו בתחושה שהבורא יתברך הוא הכל יכול, תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם, שלא היה ולא יהיה כמותו, ואני, אני בעצמי, נבחרתי על ידו לאחד ממקורביו, לאחד מ"אנשי הלשכה" או ה"מטבחון" שלו, הרי ששמחת העשייה שלנו תהיה אמיתית, גדולה ואיכותית, פי כמה.

ככל שההמחשה וכח הציור שלנו תהיה מוחשית ואטרקטיבית יותר, קרובה ללב ומרשימה יותר, בצבעים חדים וחזקים, כך נחוש יותר שמחה ורוממות רוח. ראו נא ראו מי רוצה לשמוע מה אני אומר עכשו, וכן, הוא- הבורא הגדול, העשיר, החכם ובעל כל הכישורים שבעולם ומחוצה לו, רוצה לדעת אפילו מה עובר לי כעת בראש. המלך הגדול יתברך העניק לי כח אדיר, בו כל תנועה, דיבור ומחשבה שלי יכולה לשנות עולמות, לטובה או לרעה. ככל שנבין יותר מי הוא זה ואיזה הוא אותו מלך אדיר, החפץ ביקרנו והרוצה בעבודתינו הרוחנית - כך נהנה ונשמח יותר.

שמחה ועונג צרוף. כשעיפים לא שרים? שרים!! כשעיפים לא לומדים תורה? לומדים!!..."

את הרעיון שקראתם זה עתה מכיר כמעט כל בן ישיבה. כל יהודי שלומד תורה מתחבר אליו בפשטות. כל אחד שלומד דף גמרא יכול "לחתום" על הוורט הנפלא של הרב דפוניבז' 'צוק"ל. וזהו, בעצם, סוד קיומנו.

אנחנו שמחים שאנחנו יהודים. טוב לנו שאנחנו מקיים תרי"ג מצוות. וכן, התענוג הגדול ביותר שלנו הוא פשוט לשבת וללמוד דף גמרא. כשכל ר"מ או משגיח שב וחוזר על הרעיון הנפלא הזה שקראנו עתה, כולם מהנהנים בהסכמה. כי באמת שמח לנו עם הקב"ה, שמח לנו עם התורה שלו. אלו לא קלישאות. זוהי האמת לאמיתה.

איך נוכל להסביר למי שלא טעם, שהשעות הטובות ביותר שלנו ביום הם השעות בהם אנו יושבים ולומדים גמרא? איך נוכל להבהיר למי שלא נמצא, שהשעה המתוקה, הרגועה והמשמחת ביותר של כל איש עסקים, היא שעת לימוד ה"דף היומי" שלו? האם יש משהו משמח יותר מברכת המזון טובה, מלאת כוונה ובקשה?

כל יהודי נתקל פעם, בעבר או בהווה, בחילוני שממש מרחם עליו. מרחם על אורח החיים הקפדני, המחמיר, הסגור. הם לא מבינים שאנחנו לא "פורצים את חומות הגטו", כי אין דבר המשמח אותנו יותר מלהישאר בתוכו.

הם משולים לפרה שתשכנע את הרפתן "לצאת מחומות הגטו" שלו ופשוט להתחיל להנות מהמעדנים האמיתיים של החיים, להתחיל ללעוס דשא ירוק...

"איך אפשר שבת שלמה בלי לעשות כלום? בלי טלפון, בלי מחשב, בלי הודעות, בלי אוטו, בלי מוזיקה?", הם שואלים.

הם שואלים ואנחנו מביטים בהם בפליאה. הרי מיד שיוצאת השבת, אנחנו מחכים כבר לשבת הבאה. היום המיוחד והאהוב ביותר על כולנו הוא השבת. יום מנוחה וקדושה, יום עם המשפחה, הבעל, האשה והילדים, וגם עם הסבים והסבתות. יום בו אפשר לשבת בשקט וללמוד עם הבנים, לשמוע את סיפורי הפרשה מהבנות הקטנות, להתמוגג משירת הילדים, חיוכם וצחוקם. יום של תפילות ולימוד רגועים, סעודות דשנות וטעימות, מנוחה

077-2222-666 או ***4992**

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

הרב נפתלי מתקשה להאמין לעוצמת ההשגחה הפרטית. הוא רץ לחדרו ושולף את הפנקס...

בשידוך הזה זקוקים לסייעתא דשמיא מיוחדת, אבל כאשר יש מסירות נפש, אזי הכל ברור!

כמקובל, מוזמנים הורי החתן מירושלים למשפחת הכלה במרכז הארץ. לבושים בגדים חגיגיים הם נוקשים על דלת המשפחה. את הדלת פותח בלבביות ובזרועות פתוחות אביה של הכלה. אימו של צבי מביטה בו, פניה מחווירות, רגליה כושלות, היא כמעט מתעלפת. כולם אוחזים בה, רק כדי לשמוע אותה ממלמלת שהרב, אביה של הכלה, הוא לא אחר מאשר המוהל, שבטובו ובסיכון חייו, מל אז ברוסיה את בנה השני!...

הרב נפתלי מתקשה להאמין לעוצמת ההשגחה הפרטית. הוא רץ לחדרו שולף את 'פנקס-המילה' השחור שהוא שומר עוד מאז, ואכן תינוק בשם 'יצחק גולנדינר' רשום כתינוק שעבר מילה תחת ידיו.

הרב נפתלי עוצם את עיניו ולוחש: "הנה נסגר מעגל הזכות. הזכות שעמדה לי שמלתי את בנכם למרות הסכנה, והנה בתי דבורה החירשת אילמת ניתנת לאחיו של הילד שמלתי, לבנכם החירש אילם!"

אם שידוך רגיל משול לקריעת ים סוף, וודאי זה כך כאשר מדובר בחירש-אילם. כאן זקוקים לסייעתא דשמיא מיוחדת למצוא את המתאים ביותר, ושהכל יעלה יפה. אבל כאשר הלחם כבר נשלח על המים במעשה של מסירות נפש אי-שם ברוסיה, אזי ברוב הימים תמצאנו!

ככל הדברים האלה סיפר בנם שלמה (גולן), לש. דינור וסיים: "הורינו הנפלאים גידלו אותנו לתפארה - למרות שהם לא דיברו ולא שמעו!"

"בזכותם רובנו עוסקים היום בחינוך - ואנחנו משננים ללא הרף את מה שלמדנו מהבית: אפשר לחנך גם מבלי לדבר!..."

"ואגב, הסבא הרב נפתלי לימים כמובן מל גם אותי וגם את אחי."

את הסיפור שסיפרתי מעולם לא שמענו מהורי. הדודים הם שסיפרו לנו. אמי הלכה לעולמה לפני שמונה שנים ואבי עדיין איתנו, חוגג השנה את שנתו השמונים."

(גליון איש לדעהו)

וורשה, פולין - שנת ת"ש.

'צבי גולנדינר', ילד רגיל ובריא בן פחות משנתיים, מוצא את עצמו בחזית של הנוראית שבמלחמות העולם. במקום לעסוק במשחקים של ילד בן גילו, הוא נאלץ להתחיל להבין את החיים האמיתיים - להתבגר בגיל שנתיים...

פעם אחת נוחת פגז ליד צבי הקטן, גורם לו לחרשות מושלמת ולפגיעה ביכולת הדיבור. זמן לא רב לאחר מכן המשפחה נסה על נפשה מאימת הנאצים ונמלטת לרוסיה. אין פרטים מדויקים על קורות המשפחה, היכן הם נמצאים ברוסיה, אבל כשנה, שנתיים לאחר מכן נולד יצחק, אח לצבי הקטן והחירש. מפחד השלטונות הוא לא נימול.

באחד הימים מתדפקת אשה על דלתו של רבי נפתלי חיים איגל זצ"ל - יליד פולין שנמלט אף הוא לרוסיה בימי המלחמה. הרב איגל הוא מוהל. האישה היא אימו של צבי, המבקשת למול את אחיו הקטן, שכזכור לא נימול. הרב, למרות הסכנות הכרוכות, ניאות ומל את בנה באופן חשאי. האם, לא יודעת כיצד להודות, רק עיניה מביעות את הערכתה לרב.

במקביל לאותה תקופה בה איבד צבי הקטן את שמיעתו מנפילת הפגז בוורשה, גדלה בוורוצלב שבפולין (400 ק"מ מוורשה) תינוקת בשם דבורה. התינוקת אינה חדלה מבכי. כיהודייה, חששה אמה לאשפז אותה בבית-חולים מאימת הנאצים, והיא נמלטת יחד עם בעלה והתינוקת לרוסיה. בכייה של הילדה, כך מתברר בדיעבד, הציל את כל משפחתה מציפורני הנאצים. הילדה נבדקת ברוסיה בבתי חולים וההורים מתברשים שהילדה חלתה בדלקת קרום המוח וכתוצאה מכך איבדה את יכולות השמיעה והדיבור.

שנים בודדות לאחר קום המדינה, עולות המשפחות של צבי ושל דבורה לארץ ישראל. חולפות עוד כעשר שנים ו...מזל-טוב! צבי עומד להתארס עם דבורה. שניהם, כזכור, חרשים אילמים כל אחד מסיבותיו, לא מלידה.

בהגיעם לצפת, הבחינו שני היידידים ביהודים עטורי זקן ופיאות לבושים בבגדי עבודה, העומדים על הגגות ומכינים טיח וטיט כשבידיהם כלי עבודה שונים. "מה העבודה הזו לכם?", תהו האורחים...

והימים נותרו חמים כבשיאה של תקופת תמוז. והנה, בהגיעם צפתה, הבחינו שני היידידים בתכונה רבה. יהודים עטורי זקן ופיאות לבושים בבגדי עבודה עמדו על הגגות, ועסקו בהכנת טיח וטיט כשבידיהם כלי עבודה שונים. "מה העבודה הזו לכם?", תהו האורחים.

"כלום אינכם יודעים?", השיבו בני צפת, "הלא מחר יחול יום ז' במרחשוון, בו מתחילים לשאול את הגשמים. לא נותרה לנו ברירה כי אם למהר כעת ולתקן את הגגות שנסדקו בימי הקיץ, שכן אם ירד עליהם הגשם - יחדרו המים אל הבתים פנימה!".

שני היידידים לא האמינו למשמע אזניהם. הלא השמש אשר להטה בשמים אמרה את דברה בקול ברור, ובאופק לא נראה אפילו ענן אחד לרפואה... לא היה כל הגיון בחשש שמא ירדו גשמים בעתיד הנראה לעין!

"מה גדולה היא אמונתם של בני צפת! הם כה בטוחים שתפילתם תיענה תיכף ומיד, עד שהם ממהרים לטוח את גגותיהם כאילו מחר עתיד לרדת גשם!", שח אחד היידידים לרעהו.

עבר שם אחד מבני צפת, והדברים הגיעו לאזניו. מיהר הלה והשיב: "יידי, חוששני שלא הבנת את כוונתנו לאשורה. אין אנו יודעים אם ירדו גשמים מחר אם לאו. אולם דבר אחד ברור לנו: אם הגגות לא יהיו מתוקנים, לא נוכל לבקש בלב שלם 'ותן טל ומטר לברכה', ונמצאת תפילתנו פגומה ובלתי מתקונת! כיצד יתכן לעמוד לפני מלך מלכי המלכים ולבקש ממנו בקשה שבעומק הלב איננו חפצים בה באמת? לפיכך, אנו ממהרים לתקן את הגגות ולהיערך לקראת הגשם, בכדי שנוכל להתפלל על הגשמים מעומק הלב, מבלי כל חשש מפני נזקי הגשם..."

על האדם להוכיח את עוצמת אמונתו וכנותה, וזאת כאשר יתכונן בפועל וברצינות לישועה העתידה לבוא.

(מתוך "ללמדך - שמות" מאוצרותיו של הרב מרדכי פרוינדליך זצ"ל; הובא בגיליון 'פרי עמלנו')

היה זה בתקופה בה שלטו התורכים בארץ ישראל. באותה תקופה, מעטים היו היהודים שעלו ארצה, שכן הדרך עצמה היתה בחזקת סכנה ממש, ולא זו בלבד, אלא שגם החיים עצמם בארץ הקודש היו רצופים בסכנות ובקשיים רבים: הפרנסה היתה בדוחק רב, ואף התורכים הכבידו את ידם ועשו כל שביכולתם בכדי להקשות על קליטתם של יהודים נוספים בארץ ישראל. ובכל זאת, גם בתקופה זו, היו יהודים אשר אהבת הארץ בערה בליבם, וכל הקשיים והמכשולים שבעולם לא הרתיעו אותם. אלו, אכן הצליחו להתגבר על כל המכשולים, ובסופו של מסע רווי תלאות - לעבור את דרך החתחתים ולהגיע אל ארץ הקודש.

בין אותם יהודים, היה יהודי אחד אשר מעודו השתוקק לחונן את עפרה של ארץ ישראל. הוא נמנה בין אותם יידיי סגולה אשר הצליחו להתגבר על הקשיים ולהגיע ארצה, ולא היה גבול לשמחתו כאשר ניצבו רגליו בשערי ירושלים, לאחר מסע מפרך מנמל יפו על גבי בהמות מסע. ביום הכיפורים ובחג הסוכות, בהם התפלל אצל שריד בית מקדשנו, הכותל המערבי, פרצה שמחתו אף מעל ומעבר, והוא הרגיש עצמו מאושר כמו אותם עולי רגלים אשר זכו לעלות לירושלים וליראות בבית המקדש אשר עמד על מכוננו בתפארתו.

לאחר שתמו ימי החגים, נמנה מיודענו וגמר בליבו לצאת עם אחד מידידיו למסע אל צפונה של הארץ. הוא ביקש לבקר בערי הגליל, בצפת ובטבריה, לפקוד את קברי הצדיקים שמנוחתם כבוד שם, ולהעתיר לישועת הכלל והפרט.

וכך, ביום שרבי אחד קמו השנים ויצאו לדרכם, מתמודדים עם החום המעיק, עד אשר הגיעו אל הגליל, בו יכולים היו ליהנות מדי פעם ממעט רוחות קרירות אשר נשבו והקלו במעט על החום הכבד. על אף שעל פי לוח השנה הימים אמורים היו להיות ימי הסתיו, נראה שמזג האוויר התקשה להיפרד מהקיץ הלוהט,

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

אל תדחה את זה למען מי הפעם זה באמת קטן עליך

הצטרף
ללומדי הדף היומי
המתחילים מסכת 'מועד קטן'
ביום שישי פרשת בשלח
ו"ב שבט תשפ"ב

נא הקדישו עוד כמה דקות ללימוד 'חסד של אמת' והזכרת שמות הנשמות שלא הניחו אחריהם זש"ק.
להורדת לוח ימי ההילולא 'חסד של אמת', ולהורדת מודעות נוספות לעידוד לימוד הדף היומי: DAF.TFILOT.ORG

הצטרפו למסלולי הדף היומי של 'דרשו'
לקראת תחילת מסכת מועד קטן יום ו' י"ב שבט

באמצע דבריו של המנהל, נעמד לפתע אחד הזאטוטים בגיל חמש-שש וצעק: "א' משוגענער" - משוגע! הדרשה נעצרה. שקט השתרר בחדר, והתלמידים הפנו את ראשם בתדהמה לעבר אותו ילד

הפעוט היהודי והאסטרונאוט הראשון על הירח

באחת את ראשם לכיוונו של התלמיד. הביטו בו כתמהים על הזלזול שהפגין כלפי המנהל.

אבי, שהיה רגיל להתנהג עם התלמידים במתינות ובחכמה, לא צעק עליו ברבים. הוא רק שאל ברועג: "למי התכוונת בתואר הגנאי שהזכרת כעת?"

הילד השיב: "על אותו אסטרונאוט שעלה לירח!"

"מדוע הוא משוגע"... התפלא אבי לפשר דבריו.

"מה פירוש?" השיב הילד בבטחה, "וכי צריך לעלות לירח כדי להתפעם מהאמונה ולומר עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ? הרי כבר מיום לידתנו מלמדים אותנו את האמונה הזאת!"

אבי כל כך התפעל מדבריו של הילד שנבעו מלב טהור. זו האמונה של כלל ישראל. את יסודותיה אנו יונקים עם החלב. אצלנו מחדירים כבר מקטנות שיש בורא לעולם, ואת כח ההתבוננות לראות בטבע את השגחת השם, לכן ההתפעלות מגיעה תמיד ומכל דבר, אין צורך לעלות לירח כדי שתפרוץ מפינו ההתפעלות ממציאות הבורא והשגחתו.

הגאון הצדיק רבי אליהו לופיאן זצ"ל, בעל 'לב אליהו', היה מסביר את הפסוק בתהלים "שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'" על דרך הדרוש. בכל אדם חבוי ה'קראתיך ה', האמת הפנימית במעמקי נפשו. אין לך אדם שאינו מסוגל לחשוף את האמת ממעמקה. השאלה היא כמה כוחות יצטרך להשקיע עבור זה, ובאילו אמצעים יתעורר לך. ככל שהאדם חסר יראת שמים ורחוק יותר מתורה ואמונה, כך הולך וגדל העומק אשר בו חבויה נקודת האמת בנפשו. אותו אסטרונאוט גוי, רק בעת שעלה לחלל הגיע לחקר האמת, להתעורר ולהתפעל!

(אוצרותיהם אמלא', הובא בגיליון 'ברינה יקצורו')

סיפר רבי אליעזר טורק; מקרה נפלא שמעתי מאבי מורי זצ"ל, שאירע בימים בהם שימש כמנהל תלמוד תורה "ייסודי התורה" בתל אביב:

היה זה בתקופה בה הצליח האסטרונאוט הראשון לעלות לירח. כל העולם רעש וגעש, מיליונים רבים נצמדו אל מכשירי הצפייה הטמאים כדי לחזות במו עיניהם במאורע ההיסטורי והשיח הציבורי בארץ ובעולם לא חדל מלעסוק בנושא המפעים והבלתי יאמן הזה.

האסטרונאוט הראשון שנחת על הירח, היה גוי אמיץ ביותר ואינטליגנט במיוחד, והיה רחוק מכל זיק של תורה ואמונה. אולם כאשר הנחית את כף רגלו על פני הירח לראשונה בהסטוריה, כשמיליונים צפו בו, לאחר מספר משפטים של אמונה והשתוממות, אמר לפתע את מזמור התהלים: שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי, עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ..." פסוק בפסוק, והוסיף עוד כמה פסוקים מן התורה.

ההתפעלות מכך בקרב היהדות הנאמנה היתה עצומה! זו היתה הפתעה גמורה. באותם רגעים גדולים שבהם עשה הסטוריה לא היה לו מה לומר לעולם פרט לדברי אמונה...

אבי, כמחנך דגול משכמו ומעלה, ניצל את ההזדמנות כדי לעורר את התלמידים. הוא אסף את כל ילדי התלמוד תורה ודיבר בפניהם על ענייני אמונה, והזכיר כי אפילו אותו גוי שהגיע לירח נפלטו מפיו דברי אמונה.

לפתע, נעמד אחד הזאטוטים בגיל חמש-שש וצעק: "א' משוגענער" (משוגע...). הדרשה נעצרה. שקט השתרר בחדר, והתלמידים הפנו

אלפים מצטרפים לתוכניות ולמבחני דרשו

לקראת תחילת מחזור חדש בלימוד המשנה ברורה

הצטרפו למהפכת לימוד ההלכה העולמית

או התקשרו 02-5609000

לחצו כאן

"סכנה - כאן בונים": האם מותר לתלות שלט הקדשה בבית הכנסת למתפללים שמפקידים כספים בקופת קרן הבניין?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

תשובה: שאלה חמורה מאוד, ואינו דומה שאלה של יחיד לדבר הנעשה בציבור ובפרהסיא, ובדאי יש בזה איסור רבית דברים, ויש להורידו, אלא אם כן יש לעמותת בית הכנסת היתר עיסקא. ועל זה יש להמליץ: "סכנה - כאן בונים", כי בכל בנייה מצוי הרבה שאלות של ריבית מצד המפקידים [מלוים] ומצד החוזים עם קבלנים וחומרי בנייה, וחייבים לעשות היתר עיסקא בפיקוח הלכת.

שאלה: בקהילה מסויימת עוסקים בבנין בית מקדש מעט ומבקשים את עזרת הציבור למצוא הפקדות עבור "קרן הבניין". הגבאים תלו לצורך זה שלט גדול עם משבצות, כאשר מי שמפקיד משלש עשרה אלף ₪ עד עשרים אלף ₪ נקרא "עמודי כסף" ומי שמפקיד מעל עשרים אלף ₪ נקרא "עמודי זהב", ובכך רוצים לזרז את הציבור להשיג הפקדות ולהקל על הגבאים. האם יש בזה איסור ריבית?

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

"הם שמעו שהוא ה'שפיץ' של הישיבה, אבל אני יודע שהוא בחור די בינוני... מה עלי לענות להם?"

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

עליו לגלות את האמת לצד הכלה. ועוד מהנידונים המובאים בביאורים ומוספים: חתן או כלה שביטלו שידוך, האם צריך הנשאל לספר זאת, כתב הגרש"ז אויערבך שזוהי שאלה חמורה וצריך לפעול בחכמה עם יראת שמים. ודעת הגר"ח קניבסקי ששדכן חייב לספר זאת מפני שסומכים על דבריו, אך שאר אדם שמבררים אצלו אינו צריך לגלות זאת אם לא נשאל על כך. [ובתשובות והנהגות (ח"א סי' תשלה) מבואר, שאם כלה ביטלה שידוך ולא סיפרה לחתן השני והשתדכה עמו, יכול הוא לעכב הנישואין אם לא תקבל כתב מחילה מהראשון].

מי שיש לו מדה רעה וידוע שהצד השני לא היו משתדכים עמו אילו היו יודעים זאת, דעת הגר"ש אלישיב שחייב הנשאל לגלות זאת, ואפילו אם לא שאלוהו על כך, כמבואר בבאמ"ח (ס"ק ז), [וראה לעיל ח"א כלל ד ס"י]. אך אם אין ברור שימנעו מלהשתדך עמו משום כך, וכגון שמדותיו אינם רעות אך גם אינן טובות כ"כ, דעתו שיאמרו לו מקצת מהאמת אך לא את כל האמת. ולגבי שינוי באמירת גיל, דעת הגרש"ז אויערבך שיש לומר את האמת ואין לשנות כלל [ורק פעם בשעת הדחק התיר להפחית

הסעיפים הנלמדים היום ממשיכים לעסוק בעניני שידוכים. וכתב ה'חפץ חיים', שאם החיסרון הוא מצד מיעוט חכמת התורה שיש במשודך, אין לגלות לשואל, דאיהו דאפסיד אנפשיה, שהיה לו להוליכו אצל בעלי תורה שינסו את כח חכמתו וידיעתו עד היכן מגעת... ומדלא עשה כן נתרצה בדבר. וב'באר מים חיים' מוסיף רבנו, שהבחונים צריכים לברור את תשובתם היטב על פי ענין השידוך, עד איזה גבול צריכה באמת להגיע ידיעתו בתורה, ושלא יגדילו את חסרון ידיעתו יותר ממה שהוא.

ב'ביאורים ומוספים' מביאים בעניין זה את דעת הגר"י פיישר, שכשמבררים על בחור בינוני אם הוא מצויין ביותר, וידוע שהמבררים הם אנשים פשוטים ובחור זה הוא שידוך טוב עבורם, ושמה שהם מחפשים הוא למעלה ממעמדם ודרגתם, אסור לפרט להם שבחור זה אינו מצויין. וכן דעת הגר"נ קרליץ, והוסיף שאם האדם שמבררים אצלו אינו מכיר את השואל, ואם כן אינו יכול לענות לו כפי שמתאים לו, יתכן שהעצה היא לענות באופן כללי. ומאידך, במקרה הפוך, כאשר רואה הנשאל שהבחור כלל אינו תואם לרמה שמחפש הצד השני, כתבו כמה פוסקים שעליו להניח שהבחורים שאצלם ביררו לא אמרו את האמת, ומצווה

כגון שנה. ולאחר שהשתדכו, אין לספר אף אם ההפרש של הגיל הוא כמה שנים יותר ממה שאמרו, כמבואר בשו"ת מהרש"ם (ח"ד סי' עז) ושו"ת חלקת יעקב (אה"ע סי' פ).

קצת]. ולדעת הגר"ב זילבר לשנות כשהוא בשיעור שהדרך להקפיד עליו. ודעת החזו"א והגר"א קוטלר שמותר לשנות בשנתיים, ודעת הגרי"ש אלישיב שמותר לשנות רק שינוי קטן,

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

במה מיוחדים הר תבור וזה הכרמל מהרים אחרים?

מגילה דף כט

זמה תבור וכרמל שלא באו אלא לפי שעה ללמוד תורה - נקבעים בארץ ישראל

שם משעת בריאת העולם, אבל תבור וחרמון שבמערב ובמזרח אינם שם משעת הבריאה, שהרי אמרו חז"ל (מגילה כט.) שתבור בא מחוץ לארץ בשעת מתן תורה, וכגמול על כך זכה להיקבע בארץ ישראל, ועל חרמון אמרו במדרש (דברים רבה החדש, פרשת ואתחנן) שבשעה שביקש משה רבינו לעבור לארץ ישראל - הוגבה הר חרמון למעלה ולכן נקרא 'שיאון'. נמצא ששני הרים אלו אינם קיימים שם מבריאת העולם, אלא רק לכבוד שמו של הקב"ה השתנו ממה שהיו, ולכן עליהם נאמר "בשמך ירננו!"
(כמוצא שלל רב - טעמא דקרא עמ' רכה)

בתהילים (פט יג) נאמר 'צפון וימין אתה בראתם תבור וחרמון בְּשִׁמְךָ יִרְנְנוּ, ומבאר ה'אבן עזרא', שהפסוק מונה את ארבעת רוחות העולם: צפון ימין, תבור - שהוא במערב, וחרמון - שהוא במזרח. ועדיין - מעיר מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א " צריך ביאור: למה בצפון ודרום אמר "אתה בראתם", ואילו לגבי תבור וחרמון אמר "בשמך ירננו"?
הוא מיישב בתירוץ נפלא: "צפון ודרום אתה בראתם", הכוונה להרים והמדבריות שבצפון ארץ ישראל ובדרומה, שהם קיימים

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

לשמוע ולל השומיע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

חדש במערכת

ניתן להאט או להאיץ את קצב שמיעת השיעורים
לחצו 7 להאטה או 9 להאצה

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

מהו ההבדל בתפילת מוסף בין השבתות של פרשיות שקלים והחודש לשבתות של פרשיות זכור ופרה?

מכונות בשם כולל - 'ארבע פרשיות'. בשבתות אלו, לא קוראים להפטרה את ההפטרה של פרשת השבוע, אלא הפטרה הקשורה לפרשה הנוספת. ובקהילות רבות מוסיפים בשבתות אלו פיוטים שונים בתפילת שחרית, המכונים 'יצרות'; ובפרשיות שקלים והחודש, מוסיפים פיוטים גם בתפילת מוסף.

[שו"ע תרפה, א-ד, ומשנ"ב א-ג]

חכמינו ז"ל תיקנו לקרוא בארבע שבתות מתוך התקופה שבין כ"ה בשבט לא' בניסן, פרשה מיוחדת בנוסף לפרשת השבוע. הפרשיות הנוספות הן: 1. פרשת שקלים - ענין מחצית השקל שבתחילת פרשת כי תשא. 2. פרשת זכור - מצות זכירת מעשה עמלק ומחייתו שבסוף פרשת כי תשא. 3. פרשת פרה - עניני פרה אדומה וטומאת מת שבתחילת פרשת חוקת. 4. פרשת החודש - מצות הקרבת הפסח וחג המצות שבפרשת בא. פרשיות אלו -

איזו פרשה מארבע פרשיות מהווה בזמננו מעין תפילה?

ההקרה, ובימינו, שההיטהרות אינה אפשרית, יש בקריאה זו מעין תפילה, שנזכה במהרה להיטהר מטומאתנו. ופרשת החודש נקראת בשבת שלפני ראש חודש ניסן, וכשראש חודש ניסן חל בשבת, היא נקראת בראש חודש עצמו; כדי לקיים מעין 'קידוש החודש' לחודש ניסן, על פי הכתוב: "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים...".

[שו"ע תרפה, א, ג, ד רה, ומשנ"ב א; ביאורים ומוספים דרשו, 3 ו-1]

פרשת שקלים נקראת בשבת שלפני ראש חודש אדר, וכראש חודש אדר חל בשבת, היא נקראת בראש חודש עצמו; כזכר לכך שבראש חודש אדר הכריזו לתרום את מחצית השקל לבית המקדש, בכדי שיתרמו אותה עד לראש חודש ניסן, שבו רוכשים את קרבנות הציבור מהתרומה החדשה של שנה זו. פרשת פרה אדומה, נקראת בשבת שלפני פרשת החודש, העוסקת בהקרבת הפסח, כדי להזכיר את חובת ההיטהרות לפני

מה נהג החתם סופר בחודש אלול בשנה שלפני שנה מעוברת?

שבה קוראים את פרשת כי תשא, בעת קריאת פסוקי פרשת זכור שבסופה, לצאת ידי חובת מצות הזכירה, כיון שמהקריאה בחודש אדר בשנה זו, עד לקריאה בחודש אדר השני בשנה הבאה, יחלפו יותר משנים עשר חודש, שזהו שיעור 'זמן שכחה' (ראה במקורות), ועל זכירת מעשה עמלק ומחייתו נאמר בתורה: "לא תִשְׁכַּח".

[שו"ע תרפה, ב, ומשנ"ב א; ביאורים ומוספים דרשו, 17; וראה ב"מ כה, ב]

פרשת זכור, נקראת לשם קיום המצוה מן התורה של זכירת מעשה עמלק ומחייתו. ותיקנו חכמינו ז"ל לקרוא בשבת שלפני פורים, משום שאף מעשה הפורים היה על ידי זרע עמלק - המן. והקדימו את הזכירה של מעשה עמלק, לעשייה של מצוות יום הפורים, על פי סדר הכתוב במגילת אסתר: "וְהַיְמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים - זְכוּרָה, וְלֵאחֲרֶיהָ עֲשִׂיָּה. והחתם סופר נהג, בשנה שלפני שנה מעוברת, לכוון בשבת

* בשבת חנוכה, מוציאים שני ספרי תורה: בספר הראשון, קוראים את פרשת השבוע; ובספר השני, קוראים למפטיר את הקריאה בקרבנות הנשיאים המתאימה ליום זה.
* בראש חודש טבת, קוראים תחילה את הקריאה של ראש חודש - פרשת התמיד ומוספי השבת וראש חודש - בשלוש עליות, ולאחר מכן קוראים את הקריאה של חנוכה - בעליה רביעית.
* כאשר ראש חודש טבת חל בשבת, מוציאים שלושה ספרי תורה: בספר הראשון, קוראים את פרשת השבוע; בספר השני, את הקריאה של ראש חודש, דהיינו, מוספי שבת וראש חודש, כפי שקוראים תמיד בשבת ראש חודש; ובספר השלישי, את הקריאה של חנוכה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

הדם שעליו 'תלויים' כלפי מטה - האם הוא כשר?

להחמיר ולהשתמש בהדס אחר. ואם העלים נחלשו והם 'תלויים' ופונים כלפי מטה - יתכן שהם נחשבים כתלושים; ואף אם נניח שאינם נחשבים כתלושים, צריך לאגוד (לקשור) את ההדס באופן שכל עליו יעמדו זקופים כלפי מעלה, משום שצריך ליטול את ארבעת המינים 'כדרך גדילתם', דהיינו שהענפים פונים כלפי מעלה, (ראה במקורות).
[שו"ע תרמו, י, ומשנ"ב לה; ביאורים ומוספים דרשו, 57-58; וראה משנ"ב תרנא, טז]

כאמור, הדס שראשו נקטם, נחלקו ראשונים אם הוא כשר, וראוי להחמיר. במה דברים אמורים? כשנקטם ראש הענף של ההדס, אבל כשנקטמו העלים העליונים שבהדס, הריהו כשר לכתחילה, לכל הדעות. ואם רוב עלי ההדס נקטמו - ראה תקציר לאתמול בנוגע לכמות העלים המינימלית הנדרשת להדס. ואם העלים לא נקטמו, אלא נסדקו, או שנתלשו מעט ממקום חיבורם בענף, יש

הלוח היומי

ח' בשבט | רבי שלמה זלמן ב"ר ישראל אולמן זצ"ל, רב שכ' משכנות יעקב

יארצייט:

תק"ץ: רבי יצחק ב"ר בנימין טייב זצ"ל, בעל ערך השלחן, ויזרע יצחק.
תרי"ז: רבי יצחק ב"ר פריגה גואיטה זצ"ל, בעל שדה יצחק.
תרל"ג: רבי שמואל זצ"ל, שינאוור מנאשעלסק ובעל רמתים צופים.
תרע"ב: רבי אליקים געציל ב"ר יעקב דוד לוויטאן זצ"ל, בעל מחזה עינים.
תש"ב: רבי אריה ב"ר זאב פומרנצ'יק זצ"ל, בעל עמק ברכה ותורת זרעים.
תש"כ: רבי יוסף ב"ר כמוס ג'עאן זצ"ל, ראב"ד בנגאזי-לוב.
תשל"ח: רבי יוסף מאיר ב"ר צבי כהנא זצ"ל, האדמו"ר מספינקא י-ם.
תשע"א: רבי ישעיה ב"ר שמואל דייטש זצ"ל, בעל מלכה של תורה.
תשע"ח: רבי שלמה זלמן ב"ר ישראל אולמן זצ"ל, רב שכ' משכנות יעקב.

לא לדחות למחר

כתב ה"חפץ חיים": העצלות הוא הסיבה הגדולה שבכל הסיבות המונעת את האדם מעבודת השם יתברך, ועל ידה נשאר האדם ערום מתורה ומצוות ומתשובה, כי מטבע העצל לדחות כל דבר ודבר למחר וליום אחר.

(אהבת חסד לח"ח פרק יא)

נשתדל לעבוד על מידת העצלות והדחיינות, ונזכור כי חלק ניכר מחיינו של העצלן מתבזבז לריק.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il